

Else Dalsgaard (t.v.), Lillian Marie Jakobsen, Ingrid Aabenhuis, Ketty Nielsen og Karen Kristensen har været frivillige på Sct. Maria i 20 år. Det markeres ved en lille højtidelighed på hospice i morgen.

Nærvær mere værd end ord

Fem frivillige på Sct. Maria Hospice har været aktive i 20 år på provinsens første hospice

Fem kvinder er samlet i det lyse mødelokale. Hvoftira der er udsigt til den store have, som hører til Sct. Maria Hospice. Deres lyse laternelde stemmer strømmer herfra, mens de deler erfaringer og nyder samværet.

De er vidt forskellige, men de har en ting til fælles: Alle fem er frivillige på hospice og har været det i 20 år.

Karen Kristensen, Ketty Nielsen, Lillian Marie Jakobsen, Else Dalsgaard og Ingrid Aabenhuis har været med på hele rejsen med provinsens første hospice. Fra de første år sammen med Mariastrøerne i hjertet af Vejle på Blegbankens til Karl Bjarnhofs Vej i Bredballe, hvor der er plads, lys og luft. Og hvor man kan opleve fugleliv, og se rådyr og harer i det grønne.

- Nogen har fejlagtigt den opfattelse, at det er tungt og

trist at være frivillig på hospice. Det er tværtimod livsbekræftende. Der er så meget livsmod og humor her i huset, siger Ingrid Aabenhuis.

Hun deler i den forbindelse erindringer om ham, der ved middagsbordet tørrer konstaterede: - Her kan man da sige, man får venner for resten af livet!

Vi er flødeskummet

De fem frivillige føler sig set og respekteret for det, de gør på hospice, hvor de altid bliver modtaget med venlighed.

- Vi synes, der er en god ånd her på hospice. Huset forstår at tage imod. Man føler sig velkommen, lyder det fra de fem.

Else Dalsgaard holder af at hjælpe pedellen med praktisk arbejde i den store have ved hospice i Bredballe.

- Ingen af os er "over-mennesker". Vi er helt almindelige. Vi byder ind med de kompetencer, vi hver især har. Her på hospice har jeg lært at være stille. Man behøver ikke henvende sig hele tiden eller synes, man skal sige noget. Her er nærvær mere værd, end ord, siger Else Dalsgaard.

Ketty Nielsen har som frivillig besøgt alvorligt syge i

"Nogen har fejlagtigt den opfattelse, at det er tungt og trist at være frivillig på hospice. Det er tværtimod livsbekræftende."

INGRID AABENHUIS

deres hjem, og hun er på den måde kommet tæt på patienten og de pårørende.

- Som frivillig får man så meget igen. Det føles som en gave at opleve, at mennesker vil dele deres livs historie. Man kan godt sige, at vi som frivillige er flødeskummet, den lille smule ekstra, der måske kan betyde noget i den sidste tid, siger hun.

Lyden af liv

Karen Kristensen er nestor i flokken af frivillige. Hun bærer sine 82 år med ynde, og øjnene lyser varmt, mens hun fortæller historien om dengang, hun var på skolehandel sammen med en hospice-patient.

- Patienter på hospice har også lyst til at købe et par nye sko. Det var mens hospice boede på Sct. Maria på Blegbankens. Jeg begav mig i byen sammen med patienten i kørestol. Vi fandt et par

sko, hun syntes om, og kørte oplyftede hjem til hospice igen. Da vi kom hjem og skulle præsentere de nye sko, viste det sig, at det var to forskellige, som slet ikke havde samme hæl. Så måtte vi afsted igen for at få dem byttet, fortæller hun.

Hun er også medlem af en kortklub, og da en fra klubben kom på hospice, besluttede de at mødes og spille kort her.

- På et tidspunkt synes jeg, de blev lidt for højtrøstede, så jeg lyssede på dem, indtil en sygeplejerske sagde: - Her ma det hellere end gerne lyde af liv!

Lillian Marie Jakobsen fortæller, hvad hun oplevede på to vågenætter hos en patient, hvor aegtefællen trængte til at få en god nats søvn.

- Da jeg kom ind i hans stue, sagde han: "Du bliver vel?". Det gjorde indtryk.

Ved seks-tiden om morgenen bad han om at få trukket gardinet fra vinduet, så han kunne kigge ud. Vi kiggede begge ud, og her var rådyr, der var også harer, og han kendte hver fugl. Han sagde til mig: "Det er den bedste stue, jeg har haft". Hans udsagn er et godt billede på, hvad det betyder at være på hospice, fortæller hun.

Lillian Marie Jakobsen fortæller også om den mand, der ikke kunne sove den første aften, han var på hospice.

Krammer uden ord

- Han kom ud i køkkenet til Else og jeg, hvor vi var i gang med at lave kaffe. Jeg spurgte, om han ville spille kort, og jeg ledte efter et spil. Hospice var dengang lige flyttet fra Blegbankens til Bredballe, så vi var ikke helt kommet på plads. Manden blev glad, og han begyndte at fortælle om sit liv. Når han så mig, skulle vi altid spille kort.

Han var på tre ugers aflastning, og da tiden kom, og han skulle hjem, var han ked af det. Jeg tilbød at komme på besøg for at spille kort med ham om tirsdagen, men da skulle han spille med sin kone. Hvilket kortspil vi spillede? Ja, det viste sig, at jeg havde spillet Rom-

FRIVILLIGE PÅ HOSPICE
Sct. Maria Hospice har et team af cirka 40 frivillige. Det er vidt forskellige mennesker, der har det til fælles, at de vil gøre en forskel for andre.

De er vært/værtinde ved spisebordet, hvor de søger for en god stemning i fællesskabet omkring måltidet, akkurat som i en familie.

De frivillige står også bag syngesammen-eftermiddage, nøkkelklubben, oplæsningsaften, søndagscafé og passer urte- og blomsterhaven. Sammen med personalet står de frivillige også for skiftende udstillinger af kunst. Nogle af de frivillige besøger også alvorligt syge i deres hjem og kommer på den måde tæt på hele familien. De samarbejder med frivilligkoordinator Gunvor Dons, som koordinerer arbejdet. Hun har forstand på at finde det rette match mellem mennesker. Og det er Gunvor Dons, man kommer til samtale med, når man melder sig som frivillig.

my, og han spillede Snyd, det morede alle sig jo over. Den sidste aften gav han mig en kæmpe krammer. Vi sagde ikke noget. Ord var overflødige. Man kommer jo til at holde af dem, man møder, siger Lillian Marie Jakobsen. På hospice har hun lært at se dem, der lige i øjeblikket trænger til nærvær og opmærksomhed. Den lærdom er brugbar i alle livets forhold, fortæller hun.

De har stor respekt for ildsjælene, der gik foran for provinsens første hospice i Vejle.

- Der er god grund til at tænke med taknemmelighed på ildsjæle som nu Lis Halling, der gjorde en stor indsats for at udbrede budskabet om hospice, siger de. De fem frivilliges rejse gennem 20 år med hospice markeres ved en lille højtidelighed på Sct. Maria i morgen.

Tekst:
Vibeke Kruse

vik@afn.dk

Foto:
Benny F. Nielsen

ben@afn.dk

